

אמרה גואש ושלחה למישרה מיכתב בי גנות הטיפול בתלונתה. "לא הבנתי איך הם משחררים אותו אחרי שהיכה אותי מכות-רצח", סיפרה בקול רוטט, "ואחרי כל ההתעללויות וההשפלות שספגתי ממנו, נותנים לי ללכת חופשי".

שכניה של חלימה, שהיו עדים למאורע חששו מפני יוסוף וביכרו שלא לבוא לי העיר. תיק החקירה נסגר, איפוא, סופית. יוסוף נשאר חופשי וחלימה חזרה לביתה, כשהיא ממורמרת: "לא יתכן שאשה תוכה בהפקרות ברחוב", אמרה לידידה, "ולאף אחד לא יהיה איכפת".

עדות

בצל הפחד

דובר מישרת חיפה, מפקח בני פרידמן, מסר כי לפי חומר הראיות, שהובא אל המישרה הוחלט על סגירת התיק. "חלימה לא הביאה כל עדים שיכלו לספר, כי יוסוף היכה אותה, אבל לעומת זאת, הוא הביא שני עדים שטענו, כי כלל לא נגע בה." מפקח פרידמן ציין, כי חלימה קיבלה מיכתב התנצלות על שתלונתה

בנעוריה כך נראתה חלימה לפני שהתאלמנה (למעלה), ו' כך היא נראית היום אחרי כל התלאות.

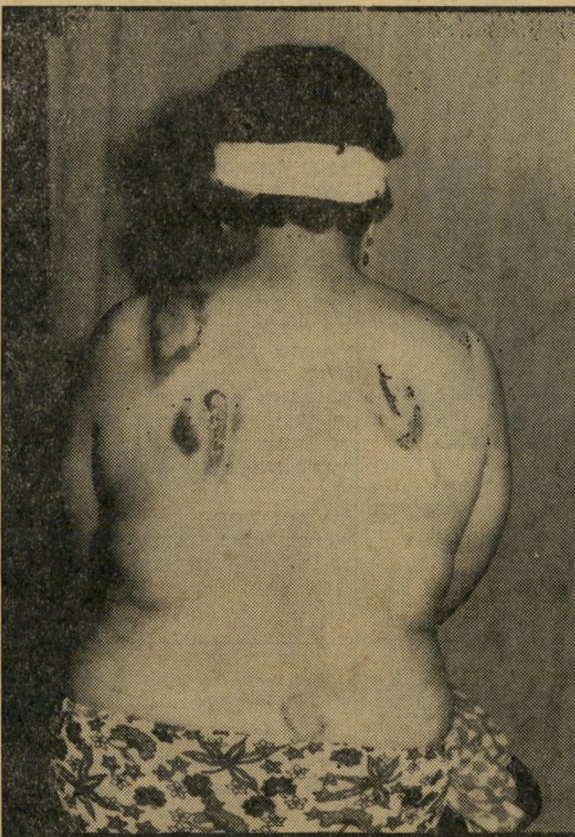
לא התקבלה, כבר באותו יום השבת שבו נפגעה. חצי שנה הסתובבה חלימה בין שכניה והתחננה בפניהם שיבואו להעיד. השכנים, שתיארו את יוסוף כאדם אלים וחסר מעצורים, פחדו להענות לבקשה. רק לפני שבועיים נענו שני שכנות להפצרותיה ו' באו לתחנת-המישרה, כשהן רועדות מ' פחד. שם סיפרו השתיים, כי אכן ראו את יוסוף מכה את אשתו באכזריות. שתיהן ציינו בעדותן, כי הן חוששות ממנו וכי הן עלולות לבטל את עדותן, בשל כך. לאור ההתפתחות החדשה, החליטה הי מישרה לפתוח בשנית את התיק. ובינתיים ממשיך יוסוף להעביר את זמנו בנסיעות בין חיפה ושרפסם.

למעלה, היא מציגה לראווה את ידיה שבעזרתן ניסתה, לדבריה, למנוע מבעלה להכותה. בשתי התמונות שלמטה, היא נראית אחרי שספגה את המכות, לשענתה, מיוסף קורטאס, בעלה.

שנתיים לא ידעה חלימה, אם היא באמת נשואה לבעלה השני או לא. הוא מיעט לבקרה והעדיף עליה את אשתו האחרת. בתמונה

האשה המוכה

שלושה חודשים להחליט, אם אנחנו רוצים להיות נשואים או לא. היא המשיכה להגיש תלונות. סיפרה במישרה ששלחתי שליחים אליה, שיגידו לה לא לצאת עם בחורים אחרים. אני יודע שהיו אצלה קרובים שלי, אבל הם באו, כי לא ידעו שכבר לא גרתי אצלה. ביום המישרה עברתי ברחוב וראיתי אותה. עצרתי את המכונית, כדי לדבר איתה ו' היא התחילה לברוח. כשיצאתי והתחלתי לקרוא לה, היא נתקלה בעמוד ונפצעה. לא ניגשתי לעזור לה, כי היא התחילה לצעוק ואז באו אנשים ולקחו אותה לבית-חולים. יותר אני לא יודע משום דבר." מששאלה חלימה, אם היו עדים שראו את יוסוף מכה אותה, השיבה בשלילה: "כשהוא היכה אותי הסתרתי את הראש בין הידיים, כדי שלא יכה אותי שוב בפנים. אחר-כך הייתי מעולפת ולא הר-גשתי בשום דבר. אני לא זוכרת אפילו מי הוציא ממנו את הג'ק". מחוסר עדויות מצידה של חלימה, הח' ליטה המישרה לסגור את התיק והציעה לחלימה להגיש קובלנה פרטית. חלימה לא

רק ביום הראשון התאפשר לחלימה ל' הגיש את תלונתה, אך אז היה כבר מאוחר באמת. משנתבקש להתייצב בתחנת המישרה, הביא עימו יוסוף שני עדים שסיפרו, כי היו איתו כל הזמן וכי לא היכה אותה. לדיברי יוסוף, הוא עשה לחלימה טובה כשהתחתן איתה. "היא לא אשה צעירה", סיפר נהג המונית הגברתן בעל העיניים הערמוניות. "חלימה היא בחורה טובה, שקטה ונחמדה ואנחנו, יעני, המישפחה, לא יכולנו לזרוק אותה סתם, או הצעתי לה שנתחתן".

"ניסיתי להפסיק אותו", סיפרה חלימה בכאב. "הוא היכה אותי בגב, בבטן ובראש, בכל מקום שיכול. הייתי כבר מטושטשת לגמרי ורק הרגשתי שאנשים מדברים איתו וגוררים אותי הצידה". כשהתעוררה חלימה, מצאה את עצמה בבית-החולים. אחרי שקיבלה עזרה ראי' שונה ושותררה, הלכה מיד לצלם, ש' הנציח את החבלות המכוערות בגופה. עוד באותו היום ניגשו חלימה ו' אחיה עפיף נחולה לתחנת המישרה וביקשו להגיש תביעה.

המישרה חוקרת

כשכאנו לתחנה, אמר לנו השוט' שאין קבלת-הקל בשבת. סיפר בכעס עפיף שחור-הזקן, "פיתאום נזכרתי שהשוטר, שאני מדבר איתו, הוא אותו השוטר שאחרי המכות, דיבר עם יוסוף ברחוב. הוא לא עצר את יוסוף, כי אמר שמאוחר מדי".